

ASPIRIT ANIMALS™

LEGĂTURI DE SÂNGE

Cartea a treia din seria Spirite-Animale

Garth Nix și Sean Williams

Traducere din engleză de Bogdan Voiculescu

MARELE LABIRINT DE BAMBUS

TULPINILE DE BAMBUS SE ÎNĂLȚAU SUS DEASUPRA LUI MEILIN, ascundeau soarele și umbreau răscrucea de cărări înguste de dedesubt. Meilin se opri și privi cu exasperare încă o bifurcație de drumuri a Marelui Labirint de Bambus. Încă o decizie de luat. Nu dorea să recunoască, nici măcar în sinea ei, că o luase pe un drum greșit undeva, cu câțiva kilometri în urmă, și că se rătăcise de-a binelea.

Când îi venise întâia oară în minte să ajungă în Zhong prin Labirint, ideea i se păruse atât de bună... Pădurea de bambus fusese crescută special pentru a apăra ținutul în zonele unde nu ajungea Zidul și numai anumiți mesageri și demnitari de frunte cunoșteau căile ascunse care traversau întinderea de kilometri întregi acoperită cu bambus înalt de cincisprezece metri. Tatăl lui Meilin, generalul Teng, cunoștea secretul, desigur, și îi spusese cu mult timp în urmă lui Meilin cum să străbată Labirintul pornind de la Intrarea de Nord.

— Cotește mereu la stânga la primele zece răscruci, șopti Meilin în sinea ei. Apoi de zece ori la dreapta, apoi

la stânga, la dreapta, la stânga, stânga, stânga, stânga, dreapta, dreapta, dreapta.

Însă urmasse instrucțiunile astea și totuși *nu* ajunsese la capătul labirintului. Mai rău, se bazase pe faptul că va traversa pădurea într-o singură zi. Butelca de piele pe care o umpluse cu apă la un pârau de lângă intrare și cei doi biscuiți de orez ar fi trebuit să-i ajungă.

Era deja a treia zi, dimineața. Butelca era goală, iar biscuiții erau doar niște amintiri. Ca să nu mai zicem de călătoria lungă de-o săptămână pe care o făcuse pe corăbii și caravane de-a lungul întregului ținut Eura, ascunsă de obicei în lăzi prăfuite sau în cale năpădite de șobolani. Era dezamăgită de propriul eșec, flămândă și însetată. Numai vaga speranță că tatăl ei era, poate, în viață și că Meilin va supraviețui până când îl va găsi îi dădea putere și o împiedica să renunțe.

Meilin își izbi cu furie toiagul de cea mai apropiată tulpină de bambus, atât de puternic, încât lemnul gros de zece centimetri se crăpă. Tulpina se prăbuși printre semenele sale, dar erau atât de multe, încât nu conta una în plus sau în minus. În jurul ei vedea doar bambusul care parcă se înălța la infinit, cărarea îngustă și soarele sus pe cer.

Lui Meilin îi veni pentru întâia oară în gând că putea chiar să moară în Labirint. Fiica generalului Teng să moară de sete într-o pădure de bambus! Ar fi fost inacceptabil!

O senzație de mâncărime îi atrase atenția la propriul braț. Își suflecă mâneca și privi tatuajul cu un urs panda somnoros. O ținuse pe Jhi, spiritul ei animal, în stare pasivă pe parcursul drumului prin Labirint, de teamă ca ursul să nu-i îngreuneze înaintarea.

— Ei bine, haide! îi ordonă Meilin. Vino și fă și tu ceva util. Cine știe, poate o să *mănânci* bambusul și o să ne deschizi calea!

Deodată, liniștea fu întreruptă de o străfulgerare luminoasă și de mișcări bruște. Jhi își făcu apariția și se aplecă greoi asupra ei, îmbrâncind-o în tulpinile din apropiere, care se clătinară violent.

— Hei, ai grijă, se răsti Meilin.

Simți ceva pe față și, crezând că-i o insectă, încercă s-o dea la o parte, însă ceva i se așeză numaidecât și pe mână. Își înălță privirea și văzu că de sus, dinspre vârfurile tulpinilor, cădeau flori albe, delicate, ca niște fulgi de zăpadă micuți și calzi.

Flori de bambus.

Nu mai văzuse asemenea flori în viața ei. Știa că bambusul nu înflorește decât o dată la 50 sau 60, poate chiar la o sută de ani, și că apoi planta murea. Toate tulpinile înfloreau și mureau în același timp.

— Labirintul e pe moarte, șopti Meilin, privind îndelung vârfurile îndepărtate.

Oriunde își îndrepta ochii, vedea numai flori. În vreo două săptămâni, bambusul avea să se usuce, să crape și să se prăbușească. Însă mai întâi pământul avea să fie acoperit de flori, care vor atrage mulțimi imense de șobolani și alte animale venite să ia parte la acest festin așteptat de un secol.

Fără Labirint, ținutul Zhong avea să fie și mai vulnerabil. Cuceritorii îi invadaseră deja nefericita țară, reușind să treacă dincolo de Zid, iar acum și mijloacele secundare de apărare cedau. Poate și înflorirea acestor plante fusese cumva provocată de Devorator.

Jhi se așeză greoi și își întinse laba mare să o tragă pe Meilin înspre ea.

— Nu pot să stau! se răsti Meilin. Trebuie să găsesc ieșirea!

Dădu la o parte laba ursului panda și făcu câțiva pași pe cărarea din stânga. Ezită, se întoarse și pași pe calea din dreapta. Jhi fornăi încet.

— Râzi de mine? spuse Meilin furioasă. Nu-i de râs! Ne-am rătăcit. N-am nici mâncare, nici apă. Dacă mor aici?!

Jhi lovi ușor pământul de lângă ea, făcându-i semn să se așeze. Era un gest foarte uman și îi aminti de tatăl ei, care obișnuia s-o cheme așa la el când dorea să-i împărtășească din înțelepciunea sa. Ce n-ar fi dat să-i fie alături în aceste clipe...

— N-am timp de stat! se răsti Meilin. Haide!

De-acum nu prea mai conta pe ce cărare avea să meargă, gândi ea. Se rătăcise cu totul. Important era să se grăbească. Trebuia să iasă din Labirint înainte să moară de foame și de sete.

Porni alergând cu pași mari, convinsă că de data asta avea să descopere o deschidere printre șirurile îngrămădite de bambus, că drumul o va duce la un luminiș, că va ajunge pe câmpurile întinse ale ținutului Zhong.

Jhi mormăi din nou în urma ei, dar Meilin o ignoră. Se adeverea iar că spiritul ei animal nu era în stare de nimic. Dacă ar fi avut-o pe Essix! Șoimul ar fi putut să zboare deasupra pădurii și s-o îndrume.

— Ai crede că un urs panda ar fi măcar *cât de cât* folositor într-o pădure de bambus! bombăni ea.

Alergă încă 50 de metri și descoperi o nouă răscruce. Putea s-o ia la stânga, la dreapta sau drept înainte. Druurile erau identice: cărări lungi și înguste, mărginite de bambus imens.

Se opri și privi în urmă. Jhi venea după ea încet, dar hotărât. Sub ochii lui Meilin, ursul se ridică și trase fără

nicio dificultate de o tulpină, până când aceasta se rupse. Vârful cu tulpinițe se prăbuși lângă cărare, chiar în spatele lui Meilin, și o acoperi iar cu flori. Jhi se apropie agale și se puse pe mâncat, adunând în labelle ei mari grămezi de tulpinițe, frunze și flori.

Fata își resimți propria foame, o durere în centrul pieptului pe care n-o putea ignora. I-ar fi salivat gura dacă n-ar fi fost atât de uscată. Încercase să mănânce din bambus cu o zi în urmă, însă îi provocase doar dureri de burtă și nu făcuse decât să-i sporească senzația de foame. Plantele astea erau prea uscate și nu se găseau tulpinițe noi, fragede, pe care să le poată digera mai ușor.

— Trebuie să existe o cale de ieșire, șopti ea.

Privi cele trei cărări, exasperată. Efectiv nu se deosebeau cu nimic între ele. Data trecută cotise la dreapta. De data asta o va lua la stânga, gândi ea. La stânga, apoi la dreapta la următoarea intersecție și tot așa. În zigzag. Ar trebui să reușească. Măcar așa va ajunge *undeva*.

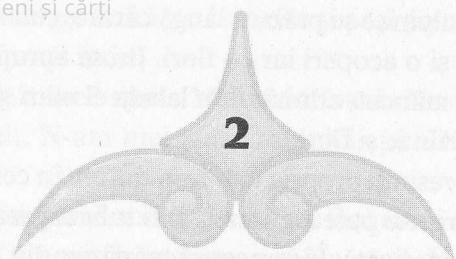
— Haide, îi spuse lui Jhi.

De data asta, Meilin nu mai putea alerga. Pur și simplu nu mai avea energie. Însă o luă grăbită la pas, străduindu-se să nu se gândească la stomacul ei care-o durea de foame și la gâtul uscat și să ignore căldura și umiditatea.

— Voi *găsi* o cale de ieșire, șopti în sine ei. Voi *ajunge* în Zhong. Îl voi *înfrunta* pe Devorator și pe dușmanii noștri.

Dar i se împotriva o voce subțire din fundul minții care-i șoptea întruna aceeași idee descurajatoare.

Voi muri. M-am rătăcit și voi muri.

UN MESAJ ÎN LARGUL MĂRII

CONOR SE GHEMUI ÎN FORPICUL NAVEI *TELLUN'S PRIDE*, cea mai rapidă din flota Mantiilor Verzi. Apa mării îl împrôsca din cap până-n picioare de fiecare dată când corabia se izbea de câte-un val, cam o dată pe minut, dar măcar era lăsat singur în amarul său. Faptul că era ud learcă i se părea o pedeapsă mărunță și binemeritată pentru ceea ce făcuse. Să dea inamicului talismanul Mistrețului de Fier al lui Rumfuss... chiar dacă-și dădea seama că nu avusese de ales, că fusese nevoit s-o facă pentru a-și salva familia... Conor se simțea oricum vinovat și deznădăjduit.

Nu era prima oară când Conor se întreba dacă nu cumva universul făcuse o greșeală. Cu siguranță fusese menit să fie oier și nimic altceva. Nu merita să fie Mantie Verde, și nici să aibă ca spirit-animal pe una dintre Marile Fiare. Pur și simplu nu avea stofă de erou, iar Erdasul avea nevoie de eroi *adevărați* care să obțină talismanele Marilor Fiare și să-l învingă pe Devorator.

Simți la ceafă atingerea ușoară a unor colți ascuțiți. Îi erau cunoscuți. Briggan îl prinsese de guler ca să-l scoată

afară din ascunzișul său, ca și cum băiatul ar fi fost un pui rătăcit.

— Da, da, vin, spuse Conor oftând.

Lupul îi dădu drumul și se retrase de-a lungul punții.

— Ce e?

Briggan se îndreptă spre scările care coborau de pe teugă pe puntea principală, zgâriind lemnul cu ghearele. Ajuns în capul scărilor, se întoarse și-l privi pe Conor cu ochii săi albaștri, pătrunzători.

Băiatul privi în spatele lupului. Tarik, Rollan și Abeke stăteau cu fața unii la ceilalți în spatele arborelui mare, într-un semicerc din care era evident că lipseau două persoane. Cel puțin pentru el era evident. Una dintre acestea era el însuși, iar Briggan venise probabil să-l aducă la locul lui. Al doilea loc liber era al lui Meilin. Meilin, care n-ar fi pornit înspre Zhong de una singură dacă Conor n-ar fi cedat în fața Contelui de Trunswick. A distrus totul...

Îi privi preț de o clipă pe tovarășii săi. Tarik era deja un adevărat erou, era mentorul și îndrumătorul lor, o Mantie Verde cu multă experiență. Lângă el stătea Rollan, băiatul cu gura mare venit de la oraș, rânjind după cum îi stătea în fire. Parcă nici nu era atent la Tarik, spre deosebire de Abeke. Ea era o fată serioasă și ținea să-și îndeplinească datoria așa cum se cuvine, cu toate că se purtase față de Conor mai bine decât ceilalți după ce acesta îi dezamăgise. Poate că firea ei răbdătoare se datora faptului că era învățată cu vânătoarea. Abeke avea răbdare și cu animalele, și cu oamenii...

— A, Conor! Haide, te așteptam! strigă Tarik. Vom încerca din nou să folosim talismanul lui Arax pentru a ne urca pe arbore. Poți să-ncerci tu primul.

— Credeam că-i rândul lui Abeke, spuse Rollan aruncându-i lui Conor o privire plină de dispreț pe care nu se străduia deloc să-l ascundă.

Conor tresări rușinat. Cândva îl considerase pe Rollan prieten, dar relația lor se răcise. De când plecase Meilin...

— Da, e rândul lui Abeke, spuse el. Oricum ea sare mai bine ca mine.

— Tocmai de aceea exersăm, spuse Tarik îngăduitor. Trebuie să fiți pregătiți în toate privințele pentru clipa în care vom pleca în căutarea următorului talisman.

— Care-i următorul talisman? întrebă Abeke. Nu știm unde se află celelalte.

— Și chiar dacă punem mâna pe el, spuse Rollan, Conor probabil că-l va da oricum pe tavă Cuceritorilor!

— Ajunge! spuse Tarik. Sunt sigur că vom primi vești noi despre celelalte Mari Fiare când ne vom întoarce la Greenhaven. Lenori va găsi încă una până atunci, cu siguranță.

— Chiar *îmi pare rău*, spuse Conor, deznădăjduit că Rollan îi evita privirea. Știi doar că-mi pare rău... dar familia mea...

— Voi și familiile voastre, bombăni Rollan. Aproape că mă bucur că familia mea m-a lăsat baltă în copilărie.

— Cei pe care-i iubim ne dau putere, spuse Abeke, dar în același timp ei sunt punctele noastre slabe. E greu să-ți dai seama cum e mai bine să procedezi când viețile lor sunt puse în pericol.

Atitudinea înțelegătoare a lui Abeke îl surprinse la fel de puternic pe Rollan ca și pe Conor.

— Ai de gând să-l lași să scape...?

— Spun doar că ar trebui să-l înțelegem.

Abeke îi privi mânios pe amândoi.

— Viețile tuturor sunt în pericol atât timp cât Cuceritorii nu au fost încă învinși. Toate familiile din lume, până și a mea.

— Asta *da* reproș, un reproș pe care Conor simțea că-l merită. Își mușcă buzele și-ntinse mâna să-i mângâie grumazul blănos al lui Briggan, ca să se liniștească. Însă degetele sale apucară doar aerul. Briggan plecase de lângă el. Poate că de vină era doar mișcarea navei, care se ciocnise cu încă un val, mai mare ca de obicei, dar Conor avea impresia că nici măcar spiritul său animal nu voia să se apropie prea mult de el.

— Abeke are dreptate, spuse Tarik.

Vorbise calm, ca de obicei, dar cu putere în glas.

— De aceea e important antrenamentul. Uite talismanul. Încearcă să ajungi la gabie într-un timp cât mai scurt.

— Cu ajutorul Urazei? întrebă Abeke.

Leopardul ei se afla în starea pasivă, era doar un tatuaj pe antebrațul lui Abeke. Urazei nu prea îi plăcea să călătorească pe mare.

Tarik clătină din cap.

— De data asta, nu. Să vedem cât de sus sari folosind doar talismanul.

Abeke dădu din cap. Conor își înălță îngrijorat privirea. Gabia era o platformă mică aflată la doar trei metri sub vârful imensului catarg înalt de 25 de metri. Puteai ajunge acolo cățărându-te pe grija, adică pe rețeaua îngustă de funii care formau un fel de trepte pornind de la nivelul punții. Însă în exercițiu ei încercau să sară direct de pe punte până la prima traversă, sau vergă, a arborelui, care se înălța la zece metri de punte. Exercițiul era și mai dificil din cauza mișcării navei, care tot cobora și urca.